

Miia Saari

NICO LINGMAN

SODASSA JA RAKKAUDESSA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Journalistisen kulttuurin edistämissäätiö Jokes ja Otavan
Kirjasäätiö ovat tukeneet tämän teoksen kirjoittamista.

© Nico Lingman, Miia Saari ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kuvat: Nico Lingmanin kotialbumi, ellei toisin mainita.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50615-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

SISÄLLYS

Prologi	7
OSA I	13
Siksi kapteeni Lingman ei juo	15
Innokas oppilas katosi – ja löytyi	22
Teini-Nico saa älyvapaan idean	26
Vanhojen vittuilijoiden kouluma lihanleikkaaja	30
Tarina tyhmyydestä ja kokemattomuudesta	38
Tatuointikivut: kuin joku olisi polttanut sytkärillä	45
Lähtölaukaus etuhampaille	48
Tällainen isä Nico on	50
Ei mikään ihan leppoisa lapsuus	52
Kiuruvesi, alaikäisten bileparatiisi	59
Dani, epäonninen veli	62
Tyttöystäviä, tuleva vaimo ja puhetta pakeista	66
Tyttöystävät numero kaksi ja kolme	72
Tyttöystävä, josta tuli vaimo	75
OSA II	77
Yli-innokas kadetti	79
Yli-innokas nuori upseeri	83
Parisuhdehaastattelun harjoitus	90
Avoimen suhteen säännöt	102
Kyllästymisen uhallakin lisää puhetta panemisesta	110

Nico ja Dani äidin silmin	114
Arkaluontoista asiaa kahvipöydässä	124
Seksin palautelomake ja esimerkkejä epäonnistuneista treffeistä	136
OSA III	143
Työmäärä lisääntyy, uni vähenee	145
Perusyksikön kamalat saunaillat	146
Karseaa kerrottavaa työpaikalla ryypäämisestä	150
Pakko se on mennä isääkin tapaamaan	154
Romahdus	162
Nicon vinkit armeija-aikaan	171
Kadetit kertovat Nicosta	180
Ongelma: Nico ei muista mitään	184
Viivi avaa oven	185
Viivin puhelin kertoo: kamala vuosi 2020	191
Mitä helvettiä, älä sellaista ajattele!	204
Tästä me emme olekaan puhuneet	217
Seksin palautelomake	220

PROLOGI

On sunnuntai-ilta. Olen pysynyt poissa sosiaalisesta mediasta jo yli vuorokauden. Tavalliselle kansalaiselle se saattaa olla normaali tauko, mutta somea työkseen tekeväälle ihmiselle se tarkoittaa pientä ikuisuutta. Päätän avata Tiktokin. Skrollaan syötettä alaspäin. Ensimmäinen, toinen, kolmas, neljäs, viides ja kuudes. Seitsemännen jälkeen lukitsen näytön ja lasken puhelimeni pöydälle. Silmäni kostuvat, huuleni väpättää ja rintaani puristaa. Mieleni palaa eiliiseen.

Tuomari Mika ”Moukari” Sinkkonen kommentaa ”Fight!” Lyömmehanskat yhteen. Kädet ylös ja pää liikkeelle, kuten valmentajani Markus on käskenyt satoja kertoja treeneissä ennen tätä hetkeä. Etukäden suora alle ja takajalan alapotku perään. Roikun kiinni jalassa. Kenen jalassa? Missä vitussa edes olen? Kirkkaat valot. Hemmetin kirkkaat valot. Olenko hammaslääkärissä? Markuksen kasvot ilmentyvät valojen eteen. Palaan nykyhetkeen. Tajuan, missä olen, ja pelkään tietäväni, mitä on tapahtunut. Tyrmättiinkö mut? Useat sääliävät kasvot nyökyttelevät minulle varovasti.

Jokaisen kamppailijan pahin painajainen on nopea tyrmäystappio. Minä jouduin kokemaan sen kymmenientuhansien silmäparien edessä Helsingin jäähallissa. Olisipa se vain tuo ohimenevä hetki. Valitettavasti Tiktok on ikuistanut sen ja monistanut kymmeniksi, ehkä jopa sadoiksi lyhytvideoiksi, jotka eivät koskaan katoa internetin ihmeellisestä maailmasta. Tommy Oksan vasen koukku osuu leukaani ja tipahdan selälleni. Iskuja sataa päähäni, jota yritän parhaani mukaan käsilläni suojata. Todellisuudessa en ollut enää pelissä

mukana. Kehoni kävi refleksinomaista selviytymistaistelua, mutta kovalevy oli jo tuossa vaiheessa kytketty pois päältä.

Joku saattaisi ajatella, että helppo duuni todella kovalla tuntipalkalla. Minä en ole sellainen. Olen liian ankara päästääkseen itseni tilanteesta noin helposti. Ensimmäistä kertaa vuosiin ikävät somekommentit läpäisevät panssarini. Tunnen kylmän hien kämmenisäni. Päätä kihelmöi. Ensimmäinen itsetuhoinen ajatus astuu mieleeni. En hätäänny vielä. Nyt tulee toinen ja heti perään kolmas. Hirttosilmukka, viina ja lääkkeet ja aseennäppä kitalakeani vasten. Luuppi lähtee kiertämään. Samat ajatukset toistuvat toinen toistaan todellisempina. En pääse enää karkuun. Hengitys kiihtyy. Laskeudun olohuoneen matolle selälleni makaamaan. Nostan jalat sohvalle naisystäväni viereen ja levitän kädet sivuille krusifiksi-asentoon. Tajuan hävinneeni tämänkin taistelun. En pääse pois pääni sisältä. Rintaa puristaa niin, että hengitys tuntuu mahdottomalta. Alan hyperventiloida. Samalla räjähdän toivottomaan huutoitkuun.

Hetken päästä tilanne laukeaa. Hengitys rauhoittuu ja itku loppuu. Pyydän naisystäväni hakemaan vessasta Oxaminin. En ole peloissani. Tämä ei ole ensimmäinen kerta. Olen kokenut paniikki-kohtauksen useita kertoja aikaisemminkin. Edellisestä on kuitenkin jo useampi vuosi aikaa. Kuulen päässäni Linkin Parkin ”Leave Out All the Rest” -kappaleen sanat: *Forgetting... All the hurt inside you've learned to hide so well. Pretending... Someone else can come and save me from myself.* Linkin Parkin kappaleet ovat minun turvasatamani. Ne eivät varsinaisesti helpota oloani, mutta ne auttavat kanavoimaan tunteitani silloin, kun kärsin pahasta ahdistuksesta.

Ensimmäiset muistoni Linkin Parkin musiikista ovat lapsuudestani. Muistan edelleen kirkkaasti, kun pelasimme pikkuveljeni kanssa Digimonia Playstation ykkösellä huoneessani ja Linkin Parkin ”Runaway”-kappale soi taustalla. Tuolloin en vielä kiinnittänyt huomiota biisien sanoituksiin. Oikeastaan aloin kiinnittää niihin huomiota vasta vuonna 2017, kun bändin nokkamies Chester Bennington teki itsemurhan. Sanoitusten perusteella Chesterillä oli

samanlaisia ajatuksia, joita minä pyörittelen korvieni välissä valitet-tavan säännöllisesti. Tämän kertominen ensimmäistä kertaa julki- sesti ei pelota minua, mutta koen valtavasti syyllisyyttä vanhempieni puolesta, jotka joutuivat pari vuotta sitten hautaamaan keskimmäi- sen lapsensa, tuon pleikkaria kanssani pelanneen veljeni.

Pyydän naisystävältäni anteeksi, että hän joutui näkemään äskei- sen. Hän haluaa minua ja toteaa, ettei ole mitään anteeksipyydettä- vää. Huono omatunto laskeutuu hartioilleni. En haluaisi kenenkään näkevän kohtaustani. Onni onnettomuudessa on se, että hän näki vain kehoni reaktion. Pääni sisään hänen ei onneksi tarvitse kurkista- ta. Vai tarvitseeko? Hän kysyy minulta, mitä ajattelin äskeisen koh- tauksen aikana. Kysyn, haluaako hän oikeasti tietää. Naisystäväni nyökkää ja pyytää minua kertomaan rehellisesti. Vedän kerran syvää happea ja kerron kaiken. Rehellisesti. Nyt hän saa tietää rumimman salaisuuteni.

Sain ensimmäisen diagnoosin masennuksesta ja ahdistuneisuus- häiriöstä vuonna 2019. Jälkikäteen ajateltuna olen varma, että olen kärsinyt mielenterveysongelmista lapsuudestani asti. Mieleeni palaavat ala-asteikäisenä poikana vietetyt itkunsekaiset illat omassa huoneessani. En muista, mistä paha olo tuolloin johtui, mutta muis- tan, että noita iltoja oli säännöllisesti. Rukoilin apua hahmolta, jota mielessäni nimitin jumalaksi. Parikymppisenä rukoukset loppuivat, koska en kokenut saavani apua pyynnöistäni huolimatta.

Nykyään koen olevani ateisti. Jossain vaiheessa uskoin vielä johonkin ylempään voimaan, mutta kyseinen ylempi voima osoitti minulle olevansa lähinnä pelkkä puheukko, joten päätin irtisanoa sopimukseni hänen kanssaan.

Tämä kirja ei kerro pelkästään mielenterveysongelmistani, vaikka ne ovatkin olennainen osa minua. Otavan väki otti minuun yhteyttä jo keväällä 2024 ja kertoi haluavansa tehdä minusta kirjan. Olin äärim- mäisen otettu, mutta en tiennyt, löytyykö elämästäni kiinnostavia tapahtumia kirjaksi asti. Päätin kuitenkin hypätä projektiin mukaan,

koska eihän tällaista pyyntöä ihan joka päivä tule eteen. Projektin aloittaminen kai hiveli jollain tavalla egoani.

Myöhemmin egoni koki tylyn tappion. Kirjaa työstettiin ensimmäisen kirjailijan kanssa lähes vuosi, mutta projektia ei koskaan saatu maaliin asti. Kirjailija ei onnistunut jättämään valmista tekstiä määräaikaan mennessä. Syy ei koskaan minulle selvinnyt. Tästä huolimatta nautin yhteisistä sessioistamme kirjailijan kanssa. Hän oli hauska tyyppi, ja ymmärsimme toistemme huumoria. Hänen kanssaan kirjasta olisi varmasti tullut seksiä ja räjähdyksiä purskahteleva teos, joka naurattaisi ja huvittaisi ihmisiä poikamaisuudellaan.

Miian tulokulma kirjaan erosi täysin ensimmäisestä kirjailijasta. Voin rehellisesti sanoa, että en koskaan lähtisi tähän projektiin uudestaan, jos saisin etukäteen tietää kaikista tunteista, joita jouduin käsittelemään kirjan rakentamisen aikana. Vaikka tämäkin kirja sisältää seksiä ja räjähdyksiä, se on tunnelmaltaan erilainen. Miia on kokenut toimittaja, joka on kiinnostuneempi totuudesta kuin ihmisten naurattamisesta, vaikka jälkimmäinenkin toki onnistuu. Hän on pakottanut minut näkemään itseni sellaisena kuin oikeasti olen, ja se on ajoittain tuntunut todella pahalta. Olen joutunut repimään sydämeni auki ja kohtaamaan uudestaan monet asiat, jotka olisin mielelläni jättänyt jonnekin unohdettujen muistojen lokerikkoon. Miian tekstiä oli tuskaista lukea. Se ei johtunut siitä, että teksti olisi ollut huonoa. Se johtui kirjan sisällöstä, omasta eletystä elämästäni.

Tämä kirja ei ole elämäkerta. Kolmekymppisestä ihmisestä ei ole mielekästä kirjoittaa sellaista. Tämä kirja on henkilökuva epätäydellisestä ja monin tavoin rikkinäisestä ihmisestä. En suitsuta kirjan sivuilla itseäni, vaan teos on Miian tulkinta minusta. Tulkinta, joka ei vastaa ihannekuvaakaan itsestäni. Teokseen on kirjoitettu tapahtumia ja elämänvaiheita, jotka olisin mielelläni jättänyt kertomatta. Ei siksi, että haluaisin valehdella, vaan siksi, että niihin liittyy paljon kipeitä muistoja.

Minulla on kirjani vastaanottoon vain yksi mutta sitäkin painavampi toive: jos yksikin suomalainen mies jättää itsemurhan tekemättä ja hakee apua omiin mielenterveysongelmiinsa tämän kirjan luettuaan, se on kannattanut julkaista ja minä voin olla tyytyväinen.

Helsingissä 22.3.2026
Nico Juhani Lingman

OSA I

”No mä päätin, ettei me tarvita sitä paloautoa.”

SIKSI KAPTEENI LINGMAN EI JUO

Santahamina, syksy 2025

Jos kapteeni Nico Lingman innostuisi kapakkaillan päätteeksi kutsu-
maan naisen kotiinsa tänne Santahaminan saarelle, se ei onnistuisi
ihan noin vain.

Seuralaisen olisi todistettava Suomen kansalaisuutensa varus-
kunnan portilla päivystävälle sotilaspoliisille, tällaiselle samantyypp-
piselle kunnioitusta herättävälle hemmolle, joka ottaa nyt passini,
vertaa sen kuvaa kasvoihini, nyökkää ja toivottaa hyvää päivänjatkoa.

Minua portille vastaan tullut Lingman vilauttaa sotilaspoliisille
Puolustusvoimien henkilökorttia ja saa kuittauksen: ”Kulkulupa
kunnossa.”

Ennen helmikuuta 2022 olisin päässyt Nikon seurassa Santaha-
minaan ilman henkilöllisyyden tarkistusta. Nykyinen käytäntö joh-
tuu Puolustusvoimien neliportaisen turvallisuustason nostosta. Nyt
taso on Nato-aakkosin ilmaistuna Bravo eli B. Alfa eli A on perus-
taso, Charliessa saarella liikuttaisiin jo taisteluvälineissä. Jos
turvallisuustaso hehkuisi punaisena Deltassa, niin, no, ei ajatella nyt
sitä.

Ajatellaan sitä, että Santahaminassa asuvien sinkkumiesten har-
miksi kaikki eivät kanna henkkareita mukanaan. Ei sekään nainen,
jonka Lingman kutsui yön kähmyssä kotiinsa. Kun ongelma paljas-
tui Lingmanin autossa matkalla kohti sotilaspoliisia, nainen tarjou-
tui piiloutumaan auton takaluokkuun. Siihen kapteeni Lingman ei

tietenkään voinut suostua. Koska nainen asui kohtuullisen lähellä, kaksikko päätti hakea henkkarit tämän kotoa.

Se oli jälleen yksi todiste siitä, miten kätevää nuoren miehen on olla aina ajokunnossa. Sillä sitä Lingman on. Hän ei ole juonut pisaraakaan alkoholia seitsemään vuoteen. Siihen on kolme syytä. Ensimmäinen johtuu kilpailuvietistä, toinen on surumielinen ja kolmas kamala.

Vuonna 2018 Lingmanin työkaveri mainitsi sotaharjoituksessa, että ”Nico on pikkuisen lihonut”. Nico on varma, ettei työkaveri halunnut pahoittaa hänen mieltään. Lause oli vitsi, mutta Nico otti sen haasteena. Hän löi sanojan kanssa kalliista konjakkipullosta vetoa, että puolen vuoden kuluttua hänen vatsalihaksensa näkyvät.

Kovaa tai kotiin. Se on Nicon periaate monessakin asiassa.

Hän päätti tehdä kaikkensa voittaakseen. Hän treenasi rankasti, lopetti alkoholinkäytön ja katsoi tarkkaan, mitä söi. Projektin alkaessa 173-senttinen Nico painoi 83 kiloa, puolen vuoden kuluttua 63 kiloa. Voitto tuli, mutta konjakilla sitä ei juhlittu. Pullo on edelleen kaapissa, avaamattomana. Siitä on tullut Nicolle symboli juomisen lopettamisesta. Ei hän kuntokuurinsa aikana ajatellut lopettaa alkoholin käyttöä kokonaan, mutta niin vain kävi, ettei hän koskaan aloittanut sitä uudestaan.

Nicosta oli vuosien varrella kehkeytynyt tissuttelija, joka joi kaksi kaljaa muutaman kerran viikossa, unilääkkeeksi. Mutta vaikka iltaoluet rentouttivat hänet hetkellisesti ja autoivat nukahtamaan, uni ei ollut laadukasta. Nyt ajatus alkoholista unilääkkeenä kuulostaa Nicosta pähkähullulta. Tissuttelua vakavampi asia oli kuitenkin se, mitä tapahtui kahta useamman oluen jälkeen.

Kavereiden kanssa vietetyt kosteat illanvietot alkoivat aina rattoisasti. Humalassa oli hauskaa, eikä alkoholi muuttanut Nicon vilkkaanpuoleista persoonallisuutta juurikaan. Tämän todistaa myös Nicon teini-ikästä asti tuntenut ystävä. Joitain yksittäisiä ylilyöntejä hänelle sattui, kuten niin monelle, mutta ystävän mukaan ainut ihmi-

nen maailmassa, joka Nicon alkoholinkäytöstä kärsi, oli hän itse.

”Se ei tehnyt hyvää hänen aivokemioilleen.”

Nicon ahdistus alkoi jo laskuhumalassa, ja mielialan raju pudotus kesti aina päiväkausia riippumatta siitä, kuinka paljon hän oli juonut.

Elämä ilman alkoholin pilaamia päiviä alkoi laihdutuskuurin aikana maistua niin hyvältä, ettei Nico halunnut palata entiseen, aikaan, jolloin hän automaattisesti yhdisti rentoutumisen alkoholiin. Hän oli ajautunut ajattelemaan, että aina kun on vapaata, on myös viinaa. Nyt hän ymmärsi, että siitä oli tullut hänelle ”tyhmä itsestäänselvyys.”

Mutta millaista Nicon viihde-elämä nykyään on? Jaksako hän katsella kannisiä kavereitaan? Jaksaa. Muiden alkoholinkäyttö ei haittaa Nicoa lainkaan. Kaikki, myös hänen deittikumppaninsa, voivat ottaa hänen seurassaan olutta tai viinaa niin paljon kuin ikinä haluavat.

Nico arvelee, että alkoholiton elämä on sujunut häneltä helposti siksi, ettei hän muuttanut elämässään mitään muuta kuin sen, että juo alkoholillisen oluen sijaan alkoholitonta. Hän lähtee kavereidensa kanssa etkoille, baariin ja jatkoille ja on ystävän mukaan selvinkin päin ”hauska ja menevä”. Nico kestää alkoholia ottaneita kavereitaan mainiosti senkin vuoksi, ettei heidänkään käytöksensä muutu humalassa liikaa. Jos joku alkaa muistuttaa isoa vauvaa, Nico komentaa häntä skarppaamaan.

Yksi asia sekä Nico että kaveriporukan illanvietoissa on muuttunut. Nykyään Nico voi aina olla kuskina muille ja varsinkin itselleen. Hän pääsee aina baarista kotiin Mersullaan, koska kulkee ”kaikki autoa pidemmät matkat autolla”. Ihan täysin se ei pitäne paikkaansa, sillä nytkin hän kävelee. Eikä autokaan ole virallisesti hänen omansa. Hän sai sen käyttöönsä isältään, joka peri sen äidiltään. Isä ei tarvinnut autoa, koska hänellä itsellään oli jo samanlainen. Nico ajaa paljon mieluummin Mersulla kuin aiemmalla autollaan, pienellä punaisella Hyundailla. Se näytti hänestä tyttöjen autolta.

Mutta vielä on kertomatta kolmas syy, miksi Nico ei enää halua juoda. Se kamala. Se liittyy alkoholin käyttöön armeijassa. Puhutaan

siitäkin, mutta kerätään ensin rohkeutta tutustumalla lisää Nicoon ja hänen kotikulmiinsa.

Tuolla näkyy Helsingin vartioston rakennus ja Santahaminan ala-aste. Jos tietä jatkaisi eteenpäin, päätyisi joko kasarmeille, Santahaminan Upseerikerhon kerhoravintolaan tai Kaartin jääkäriyrykmentin esikuntaan. Me käännyimme pääkadulta vasemmalle ja ohitamme jyrkän betonirakennuksen, Santahamina-talon. Siellä sijaitsee Maanpuolustuskorkeakoulun Sotatekniikan laitos, Puolustusvoimien kansainvälinen keskus ja Maanpuolustuskorkeakoulun kirjasto.

Mahtaakohan tämä kirja päästä sen kokoelmiin?

”Epäilen vahvasti”, Nico sanoo. Jostain syystä ajatus naurattaa häntä.

Santahamina-talon vieraat majoittuvat hotellitasoisissa huoneissa. Nico tietää sen, koska asui talossa kuukauden syksyllä 2022. Hän oli valmistunut sotatieteiden maisteriksi, saanut viran Maanpuolustuskorkeakoulun johtamisen opettajana ja odotteli asuntonsa vapautumista mukavalla runkopatjasängyllä. Hänen aiemmat kokemuksensa armeijan pikamajoitteista olivat huomattavasti askeettisemmat.

Asunto, johon hän tuolloin oli muuttamassa, on yhä hänen kotinsa. Se sijaitsee tässä aika tavallisen näköisessä kolmikerroksisessa kerrostalossa. Menemme sinne aivan pian, mutta ensin käväisemme katsomassa, miltä Nicon työpaikalla näyttää. Tätä lähempänä työhuonetta ei Santahaminassa voi asua. Nicon työmatka on 350 metriä.

Maanpuolustuskorkeakoulun päärakennuksen edessä oleva kivinen pyramidi on Viaporin pommitusten muistomerkki. Englantilaisranskalainen laivasto pommitti Viaporia, nykyistä Suomenlinnaa, 46 tunnin ajan vuonna 1855 Oolannin sodan loppumelskeissä. En muistanut tällaista tapahtumaa lainkaan, ja myöhemmin saan selville, että helsinkiläiset kokoontuivat katsomaan pommituksia Tähtitorinvuorelle ja Kaivopuiston kallioille, hienot naiset parhaimpiinsa pukeutuneina.

Auditoriotalon sisällä, heti ulko-ovien vieressä, on lukollisia loke-
roita, joihin kadetit ja upseerit voivat jättää puhelimensa asioides-
saan turvaluokitelluissa tiloissa tai remutessaan ties missä pusi-
koissa. Aulasta on pääsy pääauditorioon, jossa Nico pitää valtaosan
luennoistaan. Täällä hän myös aikoinaan osallistui kadettikoulun
pääsykokeisiin. Aiemmin Nicolla oli tapana liikkua luentojensa
aikana ympäri salia, välillä hän pistäytyi puhumassa portaiden ylä-
päässäkin. Kun luentoja alettiin pitää myös etänä, luennoitsijat
pakotettiin puhujapönttöön.

Nyt siirrymme viereiseen Kadettitaloon, jonka yläkerroksissa
asuu kadetteja. Nicokin on asunut siellä ja harrastanut seksiä opiske-
lijavuosinaan. No, kai sitä hänen harrastukseksenkkin voi sanoa.

Täällä talon alakerrassa on Nicon työpaikka, johtamisen ja soti-
laspedagogiikan laitos. Sotilasorganisaatiossa ylempiarvoisilla on
oma huone ja alempiarvoisilla ei.

”Perusyksiköissä päälliköllä, varapäälliköllä ja vääpelillä on oma
toimisto ja kaikki muut ovat semmoisessa epämääräisessä avokont-
torissa, jota sanotaan kouluttajahuoneeksi”, Nico kertoo, kun käve-
lemme käytävällä.

Kaikkein korkea-arvoisimmat ovat päässeet kuviksi seinälle.
Siellä komeilevat Puolustusvoimain komentaja Janne Jaakkola, Puo-
lustusvoimien ylipäällikkö, tasavallan presidentti Aleksander Stubb
ja Maanpuolustuskorkeakoulun rehtori, kenraalimajuri Mika Kallio-
maa. Pian hänen kuvansa vaihtuu uuden rehtorin, eversti Jaro Kesä-
sen kuvaan.

Mutta kas, kukas se siinä Nicon työhuoneen kaapin ovesta
komeilee! Sehän on näyttelijä Russell Crowe *Gladiaattori*-elokuvan
kenraali Maximuksena. *Gladiaattori* on Nicon lempielokuva, Maxi-
muksen kuva on myös hänen jalassaan. Kun olin elokuvan lehdistö-
tilaisuudessa Roomassa, Crowe käänsi herrasmiesmäisesti edessään
olevien haastattelunauhureiden kasetit tyhjälle puolelle aina, kun
kuuli naks. Nauhat loppuivat liian aikaisin, koska tilaisuuden alku
viivästyi.

Ilmoitustaululla roikkuu panssarijoukkojen musta baretti. Kadettiylikersantin arvomerkki on muisto Nikon opiskeluajoilta. Missään Suomen Puolustusvoimien arvomerkillä ei ole yhtä montaa viivaa kuin siinä. Neljän katonharjan muotoisen väkäsän alalla on kolme vaakaviivaa.

Ensimmäinen ilmoitustauluun kiinnitetystä todistuksesta kertoo luutnantti Nico Lingmanin 11.1.–29.1.2016 suorittamasta Taistelu rakennetulla alueella -kouluttajakurssista. Se on sisältänyt osiot *rakennetun alueen taistelun teoria, erikoisammunnat ja ase käsittely, pimeätaistelu- ja kalustokoulutus, TRA-perustaistelumenetelmät ja ryhmän ja joukkueen sovellettu taistelu*. Allekirjoituksena on Kaartin jääkärirykmentin komentaja, prikaatinkenraali Pekka Toveri ja kurssinjohtaja, kapteeni Ilkka Kuusisto.

Toisessa paperissa lukee, että luutnantti Lingman on suorittanut panssarivaunuopettajakurssin 9.1.2017–27.1.2017 ja kurssiin kuuluvan opetusharjoittelun. Todistuksen ovat allekirjoittaneet Parolanummella 26.1.2018 Panssarikoulun johtaja, everstiluutnantti Janne Hakaniemi ja tutkintolautakunnan puheenjohtaja, insinöörikapteeni Rami Rintamäki.

Kolmas todistus kertoo, että Tankkimiesveljeskunnan suurmes-tari evl Jussi Toivanen on 14.7. 2018 ottanut luutnantti Nico Lingmanin tankkimiesveljeskunnan jäseneksi ja myöntänyt hänelle jäsenyyden merkiksi tankkimiesristin. Vielä ei liene kiirettä perustaa Tankkinaissisaristoa tai Tankkiväkikuntaa. Nico työskenteli Parolanummen panssariprikaatissa viisi vuotta, ja sinä aikana hänen perusyksikössään palveli ainoastaan kaksi naista.

Puiseen tauluun on kiinnitetty metallista tehty panssarivaunuai-heinen koriste. Taulun kullankärsäiseen metallilaattaan on kaiverrettu tieto siitä, että yliluutnantti Nico Lingman on valittu vuoden kouluttajaksi 10.7. 2020.

Esillä on myös valokuvia, joissa miehet poseeraavat panssarivaunujen edessä kolmionmallisissa muodostelmissa. Leopard 2A6 oli Nikon tärkein työväline monen vuoden ajan. Yhteen kuvista

on tuotu peräti neljä panssarivaunua, niiden katoillakin hengaillee porukkaa, joku seisoo kuorma-auton ohjaamon päällä. Tunnistan Nicon ainoastaan otoksesta, jossa näkyvät hänen tatuoidut sormensa.

Yhdessä valokuvassa sotilaat kantavat konekiväärejä. Nico kertoo, että ladattuja aseita Puolustusvoimissa kantavat lähinnä jotain operatiivista tehtävää suorittavat henkilöt, esimerkiksi partioivat sotilaspoliisit.

Nicollakin on oma virka-ase. Panssariprikaatissa se oli pistooli, täällä Maanpuolustuskorkeakoululla se on rynnäkkökivääri. Virkaaseita säilytetään monen lukon takana asehuoneessa. Tarvittaessa Nico saa kuitenkin aseensa itselleen nopeasti.

Noin minuutissa.

INNOKAS OPPILAS KATOSI – JA LÖYTYI

Jos joku olisi sanonut teini-ikäiselle Nicolle, että jonain päivänä hänestä tulee Maanpuolustuskorkeakoulun johtamisen opettaja, maisteri ja väitöskirjatutkija, hän olisi pudonnut penkiltä, ehkä vaihtopenkiltä. Sitä hän tosin kulutti sattuneesta syystä vasta jalkapallouransa loppumetreillä, kuusitoistavuotiaana.

Pikku-Nico olisi asian ehkä uskonutkin. Hänen lempikirjansa olivat lintukirja ja sienikirja. Nico vietti lapsuudessaan paljon aikaa isovanhempiensa mökillä Sammatissa ja tutki siellä erästä sienten tunnistusopasta niin usein ja innokkaasti, että sai sen lopulta omakseen. Kun isoäiti osti itselleen tilalle uuden sienikirjan, Nico alkoi tutkia sitäkin ja huomasi, että yhden sienen myrkyllisyysluokitus oli muuttunut.

”Tässä toisessa kirjassa on tämän sienen kohdalla risti, mutta tuossa toisessa ei”, hän valisti perheen sienestäjiä viisivuotiaana.

Ala-asteen Nico kävi Espoon Soukassa, yläasteen Helsingin Herttoniemen yhteiskoulussa jalkapalloon erikoistuneella liikuntaluokalla. *Lukeminen oli hauskaa* oli Nicon vastaus toisen luokan itsearviointilomakkeessa kysymykseen, mitkä asiat koulutyössä tuntuivat hänestä miellyttäviltä. Koko ala-aste sujui hyvin. Todistukset täyttyivät yhdeksiköistä, mutta yläasteella Nicon motivaatio opiskeluun katosi. Todistuksen keskiarvo laski ensin yhdeksästä kahdeksaan, ja peruskoulun päättyessä se alkoi jo seitsemällä. Vaikka opiskelu ei teini-Nicolle maistunut, hän halusi lukioon. Päätöstä helpotti se, että lukiossa oli paljon tyttöjä, joiden kanssa Nico vietti mielellään aikaa.